

แนะนำหนังสือ

หนังสือ Research in Language Testing (1980) โดย John W. Oller, Jr. และ Kyle Perkins เป็นบรรณาธิการแบ่งออกเป็น 7 ตอนด้วยกัน แต่ละตอนมีรายละเอียด 3-4 บท กล่าวถึงเฉพาะทักษะด้านใดด้านหนึ่ง การแบ่งเช่นนี้นับเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจจะมุ่งศึกษาทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ละตอนว่าด้วยเรื่องดังต่อไปนี้

- I. How Many Factors Are There in Second Language Skills ?
- II. Investigations of Listening Tasks.
- III. Investigations of Speaking Tasks.
- IV. Investigations of Reading Tasks.
- V. Investigations of Writing Tasks.
- VI. Native versus Nonnative Performance.
- VII. Measuring Factors Supposed to Contribute to Success in Second or Foreign Language Learning.

บางบทความกล่าวถึงสถานการณ์ในห้องเรียน บางบทความก็กล่าวถึงสภาพแวดล้อมในชีวิตจริง บางบทความเปรียบเทียบความสามารถ (Proficiency) ของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง เพื่อดูว่าการเรียนรู้ภาษาแม่นั้นคล้ายคลึงกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาหนึ่งเพิ่มหรือไม่ ในตอนท้ายของแต่ละตอนจะมีส่วนที่เรียกว่า “ปัญหาสำหรับการอภิปราย” ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจอภิปรายหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งให้กว้างขวางยิ่งขึ้นไปอีก

ตอน I How Many Factors Are There in Second Language Skills ?

ว่าด้วยเรื่องดังต่อไปนี้คือ จะอธิบายความแตกต่างของความสามารถในการใช้ภาษาในการทดสอบทางภาษาได้อย่างไร ความแตกต่างนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบใดบ้าง เป็นเพราะตัวแปร

ตัวใดตัวหนึ่งหรือหลายตัวเป็นสำคัญ หากมีตัวแปรหลายตัว เราจะสามารถแจงออกมาว่ามีอะไรบ้างโดยเทคนิคทางการทดสอบได้หรือไม่ และแบบทดสอบชนิดไหนให้ข้อมูลมากที่สุดในเรื่องความแตกต่างและเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาของแต่ละบุคคล

Oller และ Hinofotis ในบทที่ 1 ได้เสนอสมมติฐานขึ้นมาสองอย่างโดยมีข้อมูลและตารางอย่างละเอียดพิสูจน์สมมติฐานดังกล่าว รวมถึงมาตรการที่เน้นเรื่องความเข้าใจในการฟัง โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้ศัพท์ในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน ความคล่องในการพูด สำเนียง ความถูกต้องทางไวยากรณ์ในการพูด การใช้ศัพท์ในการพูด ความเข้าใจในการสนทนา ความสามารถในการเติมช่องว่างและการเขียนตามคำบอก เมื่อได้พิจารณาข้อมูลเหล่านี้แล้ว ความคิดที่ว่า ภาษาแยกเป็นไวยากรณ์ ศัพท์ และสัทศาสตร์นั้นไม่มีข้อมูลสนับสนุน

ในบทที่ 2 Scholz, Hendericks, Spurling Johnson และ Vandenburg ได้ใช้แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ 22 แบบเพื่อดูว่าความสามารถทางภาษานั้นแบ่งแยกได้หรือไม่ บทความนี้ได้กล่าวถึงผู้ที่มารับการทดสอบว่าเป็นใคร และขั้นตอนของวิธีที่ใช้ ต่อจากนั้นก็กล่าวถึงแต่ละทักษะที่นำมาทดสอบ ท้ายที่สุดก็เป็นผลของการทดสอบ ถึงแม้จะมีความไม่น่าเชื่อถืออยู่บ้างพอสมควรเนื่องจากตัวประกอบอีกหลายอย่างซึ่งควบคุมไม่ได้ ทักษะหนึ่งก็มีผลต่ออีกทักษะหนึ่งเสมอ อีกนัยหนึ่งก็คือ ความสามารถทางภาษาของคนเรานั้นเป็นหนึ่งเดียว แยกไม่ได้

ในบทที่ 3 Flahive ได้ตรวจสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของบททดสอบโอเคิวที่มีใช้โดยการพูด แบบทดสอบการอ่าน 3 ฉบับ และแบบทดสอบ TOEFL บทความนี้คล้ายๆ กับบทที่ 2 ในแง่ที่กล่าวถึงผู้ที่มารับการทดสอบและผลลัพธ์เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม บทนี้มีรายละเอียดมากกว่าเกี่ยวกับบททดสอบที่ใช้ เวลาที่กำหนดให้ทำแบบทดสอบ และวิธีทำตารางคะแนน นอกจากนี้ ก็ยังมีภาคผนวกเป็นตัวอย่างคำถามในแบบทดสอบด้วย

บทที่ 4 ซึ่งเป็นบทสุดท้ายในตอนนี้น่าจะเข้าใจยาก เนื่องจากกล่าวถึงวิธีที่ใช้ในการวิเคราะห์ Hisama อธิบายถึงวิธีและแบบทดสอบที่เธอใช้ รวมทั้งกราฟ ตาราง ผลลัพธ์ และการอภิปรายผลจากการวิเคราะห์ เธอสรุปว่า ความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบอาจเนื่องมาจากประชากรในกลุ่มตัวอย่างมีน้อยเกินไป ความไม่น่าเชื่อถือของแบบทดสอบ อย่างไรก็ตาม บทนี้ก็ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญ ความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงที่มีต่อองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษา

ตอน II Investigations of Listening Tasks

ว่าด้วยเรื่องบทบาทของการฟังที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการพูด อ่านและเขียนภาษาเป้าหมาย (Target Language) และควรจะฝึกทักษะใดก่อนหลังในห้องเรียนเป็นลำดับไปหรือควรฝึกไปพร้อมๆ กัน นอกจากนี้ ก็มีการอภิปรายด้วยว่า การตัดสินใจซึ่งขึ้นอยู่กับตัวบุคคลในเรื่องความสามารถในการฟังของผู้เรียนภาษาที่สองนั้น เป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือได้หรือไม่

บทที่ 5 Benson และ Hjelt กล่าวว่าความเข้าใจในการฟังนั้นจำเป็นต้องมาก่อนในการติดต่อสื่อสาร ควรเริ่มต้นด้วยการฟัง ขั้นที่สองจึงควรรวมการฝึกพูด อ่านและเขียนไปพร้อมๆ กัน บทนี้ยังได้ยกหลักฐานประกอบมากมายที่สนับสนุนว่า การฟังช่วยความเข้าใจนั้นจำเป็นต้องการพัฒนาความรู้ในภาษาเป้าหมาย

บทที่ 6 ยกขึ้นกว่าบทที่แล้ว เพราะ Bachellor ได้เสนอมาตรการวัดประสิทธิภาพในการสื่อสาร (Scale of Communicative Effective หรือ SCE) ให้เป็นวิธีให้คะแนนแทนวิธีที่ใช้กันอยู่ เขาได้แสดงให้เห็นว่า โดยทั่วไปแล้ว SCE มีความน่าเชื่อถือได้เท่าๆ กับวิธีเดิม และข้อมูลของเขาก็ได้สนับสนุนการใช้ SCE สำหรับการประเมินผลทักษะการฟัง

ตอน III Investigations of Speaking Tasks

ในตอนนี้ มีการพิจารณาว่า ความสามารถในการพูดสามารถแบ่งแยกออกเป็นลักษณะย่อยๆ ได้อีกหรือไม่ และควรใช้ลักษณะอะไรในการตัดสินใจทักษะการพูด การออกเสียง การพูดคล่อง ศัพท์ ไวยากรณ์ ความน่าฟัง ความเป็นเจ้าของภาษา ความเข้าใจ และขั้นตอน การทดสอบการพูดอย่างไรจึงจะให้ข้อมูลมากที่สุดเกี่ยวกับเรื่องความแตกต่างของแต่ละคนในการพัฒนาต่างระดับกัน และควรใช้ผู้ตัดสินที่มีคุณสมบัติอย่างไรในการประเมินผล

ในบทที่ 7 Hendricks, Scholz, Spurling, Johnson และ Vandenburg ได้ตรวจสอบเทคนิคการทดสอบการพูดหลายเทคนิค นับเป็นบทความที่มีประโยชน์มากในการเรียนเปรียบเทียบ Foreign Service Institute Oral Interview (FSI) กับวิธีทดสอบที่ใช้กันอยู่สามแบบ ผู้เขียนได้บรรยายถึงการทดลองโดยกล่าวถึงผู้ที่มารับการทดสอบ ผู้สัมภาษณ์ ขั้นตอน และการให้คะแนน จากนั้นก็กล่าวถึงผลโดยใช้ตารางประกอบ และยังมีภาคผนวกอีกด้วย เป็นแบบทดสอบสัมภาษณ์ FSI การบรรยายเรื่องความสามารถ ตารางการเทียบคะแนน และหัวข้อการสัมภาษณ์

ผลการทดลองสนับสนุนว่า ความสามารถในการพูดภาษาหนึ่งภาษาใดนั้น ไม่อาจแยกแยะลงไปเป็นส่วนประกอบย่อยๆ อีกได้ ข้อมูลนี้สอดคล้องกับที่ Oller และ Hinofotis ว่าไว้ นั่นคือ ผู้ให้คะแนนที่ชำนาญ จะไม่แยกส่วนประกอบของทักษะในการพูดออกจากกัน (เช่นแยกเป็นความคล่อง ความเข้าใจ ไวยากรณ์ ศัพท์ และสำเนียง)

ในบทที่ 8 Mullen พยายามค้นหาว่า ผู้ตัดสินที่ทำงานโดยอิสระจะได้ข้อสรุปเหมือนกันหรือไม่ หรือถ้าทำเป็นคู่ จะเหมือนกับคู่อื่นหรือไม่ และเราควรคำนึงถึงแง่มุมอื่นๆ ไหม ถ้าแง่มุมเหล่านั้นทำให้ข้อมูลที่เรารับเข้าซ้อน เธอได้กล่าวถึงผู้ที่มารับการทดสอบ ผู้ตัดสิน และขั้นตอนต่างๆ ในการทดสอบ มีตารางประกอบ และสรุปผลในตอนท้าย ผลปรากฏชัดเจนว่าการฟัง ไวยากรณ์ การออกเสียง และความพูดคล่องนั้นต่างก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเท่าๆ กัน

ในบทที่ 9 Callaway กล่าวสนับสนุน Mullen เขาใช้ผู้ตัดสิน 2 กลุ่ม คือเจ้าของภาษาและครูที่มีประสบการณ์ในการประเมินผลผู้พูด ซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาและที่มีภูมิหลังต่างกัน นอกจากนั้น ก็มีการศึกษาความสามารถของผู้ตัดสินในอันที่จะเดาภูมิหลังภาษาแม่ของผู้พูดด้วย Callaway อธิบายถึงวิธีทดสอบและอภิปรายถึงผลลัพธ์ที่ได้ มีตัวอย่าง 12 เรื่อง และแบบสอบถามที่ใช้ ผลปรากฏว่า ผู้ตัดสินจากทั้งสองกลุ่มสามารถกำหนดระดับความสามารถและภูมิหลังของผู้พูดได้

ตอน IV Investigation of Reading Tasks

ในตอนนี้ มีการสำรวจว่าการทดสอบแบบโคลซ เหมาะสมที่จะใช้เป็นแบบทดสอบในการจัดชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือไม่ เราจะใช้การทดสอบแบบโคลซแทนขั้นตอนที่ซับซ้อนกว่าและแพงกว่าซึ่งใช้กันอยู่ในมหาวิทยาลัยส่วนมากในปัจจุบันได้หรือไม่ ควรจะมีรูปแบบหรือเนื้อหาอย่างไร ท้ายที่สุด มีการกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบภาษาอังกฤษต่างๆ ที่ใช้กับผู้ที่มีได้เป็นเจ้าของภาษา

Hinofotis ในบทที่ 10 และ Hinofotis กับ Snow ในบทที่ 11 ได้เสนอข้อมูลจากการศึกษาเรื่องการทดสอบแบบโคลซ ว่าการทดสอบแบบโคลซ และการให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องนั้นค่อนข้างดีมาก ในการวัดทักษะภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สอง งานของเขาสนับสนุนการใช้การทดสอบแบบโคลซวัดความสามารถทางภาษา ทั้ง Hinofotis และ Snow ได้อธิบายถึงวิธีที่ใช้และผลลัพธ์ที่ได้ ทั้งสองเห็นว่า การทดสอบแบบโคลซโดยให้เขียนนับเป็นเครื่องมือที่น่าสนใจในการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาทั้งหมดได้

ในบทที่ 12 Doer ทดสอบสมมติฐานที่ว่าคะแนนของผู้ทำแบบทดสอบนั้นแตกต่างกันไปแล้วแต่ผู้ทำแบบทดสอบเห็นด้วยกับเนื้อเรื่องที่ปรากฏในแบบทดสอบหรือไม่ หากเห็นด้วย คะแนนจะสูงกว่าไหม Doer กล่าวถึงผู้ที่มารับการทดสอบ แบบทดสอบ และผลลัพธ์ นอกจากนี้ ก็มีภาคผนวกเป็นตัวอย่างคำถาม อย่างไรก็ตาม Doer พบว่าไม่มีความแตกต่างที่สำคัญแต่อย่างใดในเรื่องคะแนน ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับเนื้อเรื่องนั้น ๆ

ในบทที่ 13 Perkins และ Pharis ได้ใช้แบบทดสอบการอ่านมาตรฐานสองฉบับกับเจ้าของภาษา (Iowa Silent Reading Test และ McGraw Hill Reading Test) แบบทดสอบทั้งสองฉบับนี้มีค่าสหสัมพันธ์ใกล้เคียงกัน แต่แตกต่างจาก TOEFL Perkins และ Pharis เสนอวิธีและผลลัพธ์ในรูปแบบตาราง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสองแบบแรกนั้นยากเกินไปสำหรับผู้มารับการทดลอง

ตอน V Investigations of Writing Tasks

กล่าวถึงลู่วางต่างๆ ในการวัดความสามารถในการเขียน ในบทที่ 14 Kaczmarek ได้รายงานการศึกษางานเขียน 2 ชั้นและวิธีให้คะแนน 2 แบบของงานแต่ละชั้น คือแบบอัตนัยในการประเมินผลความเรียงและเทคนิคการให้คะแนนแบบปรนัย Kaczmarek กล่าวถึงผู้ที่มารับการทดสอบ แบบทดสอบ และตัวอย่างคำถามและคะแนนที่ได้ มีตารางมากมายที่แสดงว่า การให้คะแนนทั้งสองแบบที่ใช้กับความเรียงเดียวกันนี้มีอะไรบางอย่างเกี่ยวพันกัน

ในบทที่ 15 Mullen รายงานผลการศึกษาที่พิจารณาว่าถ้าให้ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองทำงานคู่กันจะเห็นพ้องต้องกันหรือไม่ในเรื่องระดับความสามารถในการเขียนของผู้เรียนซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาและการตัดสินเช่นนั้นเชื่อถือได้หรือไม่เพียงไร Mullen กล่าวถึงสมมติฐานของเขา ชั้นตอน ผู้มารับการทดสอบ และผู้ตัดสิน มีตารางแสดงผลลัพธ์ และภาคผนวกซึ่งเป็นแนวทางในการประเมินผลเรียงความ Mullen ชี้ให้เห็นว่าการประเมินผลเรียงความโดยการให้คะแนนโครงสร้างประโยค การวางโครงเรื่อง ปริมาณ และศัพท์แบบอัตนัยนั้น ควรให้เป็นคะแนนเรียงความทั้งเรื่อง ไม่ใช่แยกกันเป็นส่วนๆ

Flahive กับ Snow ในบทที่ 16 และ Evolve, Mamer กับ Lentz ในบทที่ 17 รายงานการประเมินผลแบบรวมๆ กับการให้คะแนนเป็นจุดย่อยๆ ทั้ง 2 บทกล่าวถึงวิธี และผลลัพธ์

Flahive และ Snow ได้วัดความสามารถในการเขียนเรียงความ ผลลัพธ์ที่ได้แสดงว่าการให้คะแนนรวม ๆ นั้นบอกอะไรได้มากกว่าการให้เป็นจุดๆ ซึ่งความข้อนี้ได้รับการสนับสนุนจาก Evolve, Mamer และ Lentz ที่พบว่า (ในตารางที่ 17-3 หน้า 181) การให้คะแนนรวม ๆ ให้ข้อมูลมากกว่าการวัดจุดๆ ถึงหกเท่า

ตอน VI Native versus Nonnative Performance

กล่าวถึงความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของการเรียนรู้ภาษาโดยเจ้าของภาษาและผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษา กล่าวคือ ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะพบว่ามีโครงสร้างบางอย่างในภาษาอังกฤษยากกว่าที่ผู้เป็นเจ้าของภาษาคิดหรือไม่

ในบทที่ 18 Fishman รวบรวมข้อมูลจากการเขียนตามคำบอกซึ่งทั้งผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช้เจ้าของภาษาเป็นผู้เขียน เขาชี้แจงไว้ในตารางว่า ทั้งสองกลุ่มเห็นตรงกันว่าอะไรยาก อะไรง่าย ส่วน Carrel ในบทที่ 19 ใช้วิธีการหนึ่ง เธอทดสอบกับเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง และผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง งานที่กำหนดให้ทำก็คือ ให้ผู้เรียนตัดสินว่า ประโยคที่ให้มาบรรยายภาพนั้นบรรยายได้ถูกต้องหรือไม่ บางประโยคก็จำเป็นต้องเข้าใจว่ามีอะไรบางอย่างถูกละไว้ในฐานที่เข้าใจ เป็นต้นว่า ประโยคที่ว่า “บิคประตุ” นั้น ผู้รับการทดสอบต้องสมมติก่อนหน้าได้ว่า ประตุนั้นเปิดอยู่ ผลลัพธ์แสดงว่า ทั้งสองกลุ่มทำผิดมากขึ้นเมื่อต้องมีการสมมติไว้ก่อน

ในบทที่ 20 Wilson ใช้วิธีการหนึ่ง เขาต้องการค้นคว้าว่าปัญหาทางด้านโครงสร้างประโยคชุดหนึ่งจะยากขึ้นหรือไม่สำหรับผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษา เขาใช้ชาวเวียตนามในการทดลอง ผลปรากฏว่า ทุกกลุ่มจัดลำดับความยากง่ายของข้อทดสอบเหมือนกัน กล่าวคือ แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ที่จะทำแบบทดสอบซึ่งจะแยกแยะกลุ่มภาษาใดออกมาได้ นอกจากนั้น ก็มีภาคผนวกเป็นตัวอย่างข้อสอบ ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์หากเราต้องการสร้างแบบทดสอบเพื่อแยกแยะกลุ่มภาษา

ตอน VII Measuring Factors Supposed to Contribute to Success in Second or Foreign Language Learning

กล่าวถึงความถนัด ทักษะคติและตัวแปรอื่น ๆ เกี่ยวข้องกับระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่สองอย่างไร

ในบทที่ 21 Clarke เปิดเผยถึงข้อมูลที่น่าสนใจว่า การทดสอบความถนัดไม่ใช่สิ่งที่จะทำนายได้อย่างแม่นยำว่า ผู้เรียนคนหนึ่งจะมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากน้อยเพียงไร

ในบทที่ 22 Murakami แสดงความสนใจเรื่องตัวแปรทางพฤติกรรม ประชากรและทัศนคติว่าอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลปรากฏว่า ทั้งคะแนนจากการทดสอบแบบโคลซ และคะแนนจากการเขียนตามคำบอกนั้นขึ้นอยู่กับสถานภาพของผู้เรียน นักศึกษาปริญญาโทจะทำได้ดีกว่านักศึกษาปริญญาตรี

ในบทที่ 23 Oller, Kyle, Perkins และ Murakami ได้สำรวจว่าองค์ประกอบใดบ้างมีความสัมพันธ์ สำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่เป็นผู้ใหญ่แล้วในสหรัฐอเมริกา โดยศึกษาองค์ประกอบทั้งหมด 7 ตัวด้วยกัน

การค้นพบของพวกเขาขัดแย้งกับข้อสรุปดั้งเดิมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจแบบสมบูรณ์ (Integrative Motivation) ซึ่งเป็นความปรารถนาที่จะเป็นเหมือนกับสมาชิกของชุมชนนั้น ๆ กับแรงจูงใจแบบต้องการภาษาเป็นเครื่องมือ (Instrumental Motivation) ซึ่งเป็นเพียงความปรารถนาที่จะเรียนภาษาเพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

ในบทสุดท้าย Johnson และ Kreig สำรวจการใช้การซ้ำซ้อนเป็นเครื่องวัดผู้เรียนภาษาที่สอง ดัชนีความซ้ำซ้อนพิสูจน์ได้ว่า การซ้ำซ้อนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการใช้ภาษา

จากหนังสือเล่มนี้ เราอาจสรุปได้ว่า การวิจัยทั้งหมดแสดงว่าทักษะต่าง ๆ ในภาษานั้นเกี่ยวข้องกัน ทั้งในแง่ของผู้เป็นเจ้าของภาษาและผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษา หนังสือเล่มนี้สรุปความคิดดังกล่าวอย่างแข็งขัน และแบ่งออกเป็นตอน ๆ ตามทักษะ เราจึงเลือกอ่านได้ตามแต่ความสนใจ บางบทก็มีภาคผนวกเป็นตัวอย่างเป็นแบบทดสอบ รวมความว่า เป็นหนังสือที่น่าอ่านเล่มหนึ่งหากต้องการข้อพิสูจน์ว่า ทักษะต่าง ๆ ในภาษานั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ภามณี ขจรบุญ

อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์